

2018

NO
VEN
BER

VISIONS

TALKS

Marc Barani ¹⁰ / Vasa Perović ¹⁸ / Mario Corea ²⁶ / Grégoire Zündel ³⁴ /

05/11

Marc Barani

12/11

Vasa Perović

19/11

Mario Corea

26/11

Grégoire Zündel

NOVEMBER TALKS 2018 VISIONS

The fourth year of the lecture series organized at the Faculty of Architecture CTU with the support of Sto Foundation was dedicated to VISIONS and their importance in architecture and urbanism. On four Mondays in November, four outstanding architects of three generations from Slovenia, Spain and France had a lecture at the FA CTU in Prague. What they have in common is a visionary and multidisciplinary approach to their work. November Talks 2018 are part of a series organized by the Sto Foundation in Europe for the last 13 years. The lectures were thus held not only in Prague, but also at renowned architecture schools in Stuttgart, Graz, Milan, Paris, and London.

Čtvrtý ročník přednáškového cyklu na Fakultě architektury ČVUT, který je podporován nadací Sto Foundation, byl letos věnován tématu VIZE – VISIONS, a jak jsou důležité v architektuře a urbanismu. Během čtyř listopadových pondělků přednášeli na Fakultě architektury ČVUT v Praze čtyři významní architekti tří generací ze Slovinska, Španělska a Francie, které spojuje vizionářský a mezioborový přístup k tvorbě. November Talks 2018 jsou součástí série, kterou v Evropě 13. rokem organizuje nadace Sto Foundation. V listopadu se přednášky konaly nejen v Praze, ale také na dalších předních školách architektury ve Stuttgartu, Štýrském Hradci, v Miláně, Paříži a Londýně.

CONTENTS

OBSAH

Foreword
Úvodní slovo

04 Irena Fialová
Vice-dean of the FA CTU
Proděkanka FA ČVUT

06 Uwe Koos
Chairman of the Board of the Sto Foundation
Předseda představenstva nadace Sto Foundation

Lectures
Přednášky

10 Marc Barani
Urban INFRA Structures
Městské INFRAstruktury

18 Vasa Perović
Contemporary Practice. Global Practice
Současná praxe. Globální praxe

26 Mario Corea
Day by Day. Building the City
Den po dni. Stavíme město

34 Grégoire Zündel
Fun and Serious. Taking Happiness Seriously
Hravě a vážně. Nepodceňujme štěstí

Organizers
Organizátoři

42 Sto Foundation
Fostering Knowledge!
Znalosti pomáhají!

44 Faculty of Architecture CTU
Well-equipped for future challenges!
Dobře vybaveni pro budoucí výzvy!

Foreword
Úvodní slovo

The fourth year of November Talks 2018 is a continuation of a long-time tradition of organizing similar series at the Faculty of Architecture CTU which had been established by Zdeněk Zavřel as the Dean and later Vice-dean of the Faculty. I have taken over not only this tradition but also a well-coordinated organizational team. For this year, I have chosen a more general topic: VISIONS – On the importance of architecture and urban visions. At a time that celebrates and at the same time fears the consequences of the digital revolution, the emergence of new decentralized structures beyond existing systems, and the increasingly individual existence of virtual space, this topic seems to be up to date again.

Visions have been part of architectonic and urban planning professions since time immemorial, however since the 1970's – when the great modern vision of utopia collapsed – nobody has dared to formulate a new great vision of the future; vision of a better and more just world. We know that this world will have limited resources and that it has to be sustainable. What we don't know yet, despite all smart buildings and smart cities, is how we – as architects and urban designers – can design and build without causing the slightest damage to the environment. We are searching for solutions: We cross the traditional lines of our professions, include landscaping in our work, we are again interested in infrastructural projects, and inspired by industrial designed products. The number of constructions that are hybrid – architecture, landscape as well as design at the same time – is increasing.

The aim of inviting four outstanding European architects of three generations, Marc Barani, Vasa Perović, Mario Corea, and Grégoir Zündel, is to show the best each one of them can add to the topic VISIONS. What the four architects have in common is great creativity, professionalism, and a big social responsibility. This is a rare opportunity to meet authors who can successfully solve very complex tasks in a very difficulty context and who are willing to share their thoughts and experiences.

We have to thank our main sponsor of the lecture series VISIONS – the Sto Foundation – whose support allowed us to organize November Talks parallelly with five other, “premier league” architecture schools in Europe.

Čtvrtý ročník přednáškového cyklu November Talks 2018 je pokračováním již mnohaleté tradice pořádání obdobných cyklů na Fakultě architektury ČVUT, kterou zavedl Zdeněk Zavřel jako děkan a později proděkan fakulty. Převzala jsem po něm nejen tuto tradici, ale i sebraný organizační tým a pro letošní ročník zvolila obecnější téma: VIZE – VISIONS: O významu architektonických a urbanistických vizí. V době, která oslavuje a současně se obává důsledků digitální revoluce, vzniku nových decentralizovaných struktur mimo stávající systémy i stále svébytnější existence virtuálního prostoru, se toto téma zdá znovu aktuální.

Vize patří k architektonické a urbanistické profesi od nepaměti, avšak od 70. let 20. století, kdy se zhroutila velká modernistická vize – utopie –, se nikdo neodvážil formulovat novou velkou vizi budoucnosti, vizi lepšího a spravedlivějšího světa. Víme, že tento svět bude mít omezené zdroje, že musí být dlouhodobě udržitelný. Nevíme však dosud, přes všechny chytré budovy a chytrá města, jak jako architekti a urbanisté můžeme navrhovat a stavět tak, abychom prostředí aspoň trochu nepoškodili. Hledáme řešení: přesahujeme tradiční hranice našich oborů, zahrnujeme do své práce krajinářský přístup k tvorbě, opět se zajímáme o infrastrukturní projekty, inspirujeme se designérsky navrženými produkty. Přibývá hybridních staveb, které jsou současně architekturou, urbanismem, krajinou, případně i designem.

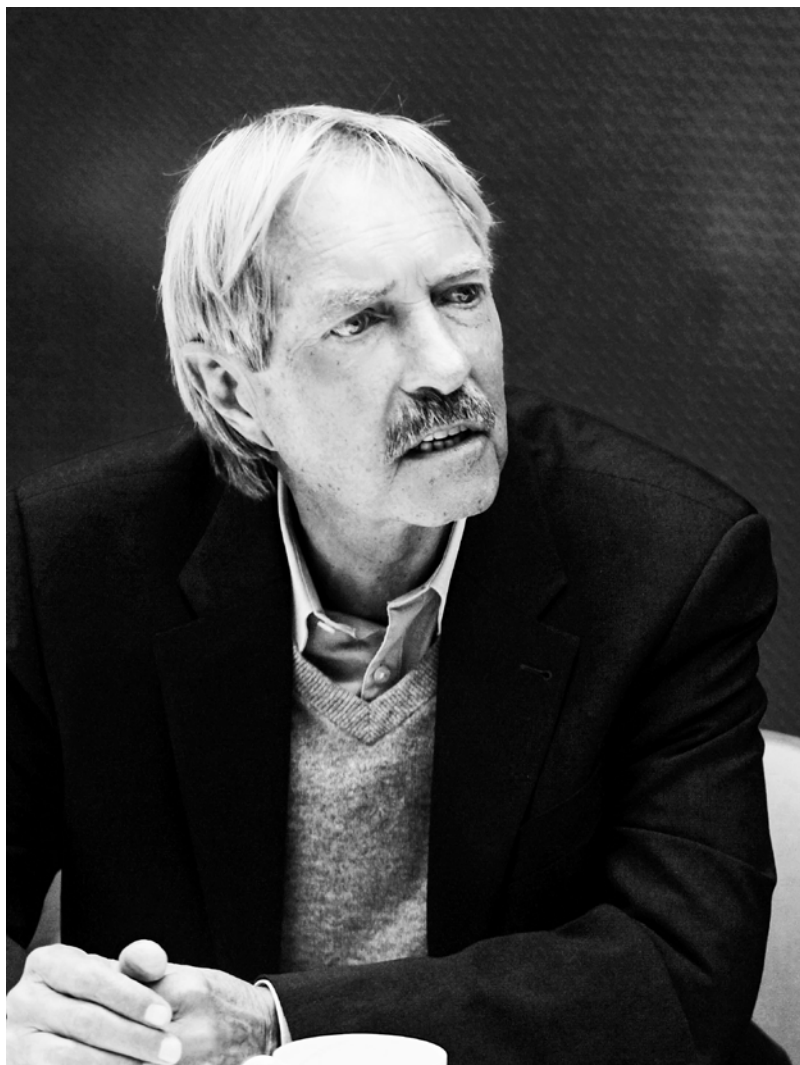
Smyslem pozvání Marca Baraniho, Vasy Peroviče, Maria Corey a Grégoira Zündela, čtyř významných evropských architektů tří různých generací, je ukázat to nejlepší, co každý z nich může k tématu VIZE – VISIONS přinést. Čtveřici velmi rozdílných tvůrců spojuje vysoká kreativita, profesionalita a obrovská společenská odpovědnost. Málokdy se můžeme osobně setkat s autory, kteří umějí tak úspěšně vyřešit složité zadání ve složitém kontextu a kteří jsou ochotni své myšlenky a zkušenosti odhalit a předat.

Za realizaci přednáškového cyklu VIZE – VISIONS musíme poděkovat hlavnímu sponzorovi – nadaci Sto Foundation, díky níž jsme dostali příležitost znovu organizovat cyklus November Talks paralelně s dalšími pěti školami z evropské „první ligy“.

doc. Ing. arch. Irena Fialová

Foreword
Úvodní slovo

We have now established an important connection – the organisers of the November Talks at the Czech Technical University in Prague and we here at the Sto Foundation. As I have done in the last years, I was present again during the lectures, listened to interesting discussions and spoke to the students.

In 2018, TU Prague once again put together a wonderful programme and invited very interesting speakers: Marc Barani, architect, scenographer and anthropologist, Vasa Perović from Slovenian studio Bevk Perović arhitekti, Spanish-Argentinean architect Mario Corea and the Swiss-American architect Grégoire Zündel talked about the importance of architecture and urban visions.

We, the non-profit Sto Foundation, know about the importance of visions as well: The purpose of the foundation focuses on the future through education and training. By supporting young people in their studies with lectures that are rich in content we hope to help preparing them for the challenges of tomorrow – both on a professional and a human level.

That is why all of us are so excited about the outstanding projects and events that we from the Sto Foundation have supported and helped shape.

Nadace Sto Foundation a organizátoři série November Talks z ČVUT navázali významnou spolupráci. Tak jako v minulých letech i letos jsem navštěvoval přednášky, vyslechl zajímavé debaty a hovořil se studenty.

V roce 2018 sestavila ČVUT opět báječný program a pozvala velice zajímavé přednášející: Marc Barani, architekt, scénograf a antropolog, Vasa Perović ze slovinského ateliéru Bevk Perović arhitekti, španělsko-argentinský architekt Mario Corea a švýcarsko-americký architekt Grégoire Zündel hovořili o důležitosti architektury a urbanistických vizí.

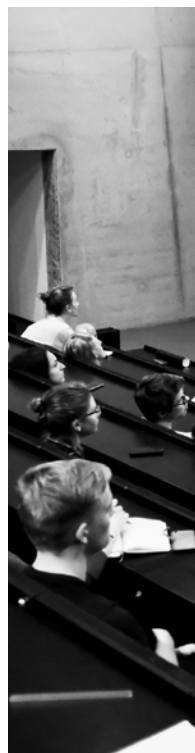
I my v neziskové nadaci Sto Foundation si uvědomujeme důležitost vizí. Cílem nadace je soustředit se na budoucnost skrze vzdělávání a výuku. Podpora mladých studentů ve formě obsahově hodnotných přednášek je podle nás jedním ze způsobů, jak je připravit na výzvy budoucnosti – jak na odborné, tak na lidské úrovni.

Proto máme velkou radost z výjimečných projektů a akcí, které nadace Sto Foundation podporuje a pomáhá utvářet.

Uwe Koos

Lectures Přednášky

Marc

atelierbarani.com

The timeless architecture of the French architect Marc Barani is characterized by precise constructional details and an overlap in urbanism and landscape architecture. Marc Barani is a finalist of the EU Prize for Contemporary Architecture (2009), winner of the French Grand Prix national de l'architecture (2013) and the Gold Medal La médaille d'Or Académie de l'architecture (2018).

Nadčasová architektonická díla francouzského architekta Marca Baraniho se vyznačují precizními konstrukčními detaily a přesahem do urbanismu a krajinářské architektury. Marc Barani je finalistou Evropské ceny za současnou architekturu (2009), laureátem francouzské Grand Prix national de l'architecture (2013) a zlaté medaile La médaille d'Or Académie de l'architecture (2018).

Barani

**“A good architect is
capable of reflection and
can initiate change.”**

05/11

**„Dobry architekt
je schopen reflexe
a umi iniciovat
zmeny.“**

Urban INFRA Structures

Review
Kateřina Rottová

While building in cities change, traffic and technical infrastructure remains. Why architects don't design more infrastructure? This question opened the lecture called Urban INFRA Structures by the French architect Marc Barani. On Monday, November 5, 2018, he was the first guest of the November Talks 2018 – VISIONS. The whole "Gočár" lecture hall could learn about the advantages for the society of infrastructure that is well connected with the city or designed according to aesthetic standards.

Although Marc Barani's office has been working on projects of various nature and scale since 1989, from cultural, educational or residential to administrative buildings, for his lecture in Prague Marc Barani chose traffic infrastructure projects: two bridges, a parking garage, a tram terminal, and a metro station.

Quite naturally, the lecture started with projects in Nice where he lives and has his studio. The first slide showed the city from a bird's eye view with an airport on the coast but no large port around. Just as other Mediterranean cities developed around ports, Nice developed around the airport. There was a competition for the new parking garage at the airport which Marc Barani's studio won and the parking garage was built in 2012.

The structure makes use of the site as much as possible; its shape is defined by the site's boundaries. The untraditional system of exterior access ramps allows to connect the levels directly to the terrain or to each other. The skeleton structure has a 15-meter span which posed a great challenge in the seismic area around Nice. Thanks to the collaboration with structural engineers who were used to project bridge structures it was possible to design a spatially interesting and almost revolutionary solution for this location. The usually spatially solid and firm structure is replaced with a flexible structure that is able to absorb the kinetic energy of an earthquake. Thanks to large spans, the garage looks open and optimistic. Each level has its own color that helps to better the orientation in the interior. In the middle of the disposition, there is an interior street with greenery which improves the interior microclimate. The transparent glass façade is structurally independent on the reinforced concrete skeleton because of the earthquakes; Barani talks about it as "moving materiality" in association with light.

There are several ways an architect can deal with a bridge design, Barani said, and subsequently demonstrated it on two realizations. The first, *Éric Tabarly Bridge* (2011) in Nantes represents a bridge as a suspended road, simply leading from one shore to another. In order to see the whole river at all times, the bridge deck was designed to be almost flat and as slight as possible. It is suspended on a rope structure on a 28-meter pylon. The pylon is purposely of the same height as the near high-rise buildings. The first Barani's bridge can be called "the bridge taking the path of least resistance". The second bridge could be labelled as a bridge of experience or stay. It should be a place where we stop, sit down, enjoy spending time. Such is the *Renault Bridge* in Boulogne-Billancourt in Paris (2009). The bridge has a box structure, the girder cross-section changes. It is lower above the shore where it is necessary to create space for roads, while over the river the bridge deck rises up; its profile is changing; there are large steps on which people can sit and rest. Because of this concept where the road is elevated and, on its sides, the pedestrian sidewalks are sunken below the rail, the bridge appears as if it hadn't any rail. In the picture, there is a car going across it and it looks like a forgotten children's toy. Or in another picture, there is a man on the bridge who appears to be standing on the rail, getting ready to jump down. The French call it "trompe l'oeil", an optical illusion when the eye is deceived, and the situation appears to be different from what it really is.

Marc Barani ended his lecture in Nice and showed the *Multimodal Tram Terminal* (2007) for which he was nominated and shortlisted as one of five finalists of the EU Prize for Contemporary Architecture (Mies van der Rohe Award) in 2009. The project which started with a poorly selected plot by the city, was literally restarted by Marc Barani. After his studio won the competition and started to work on the project, it became clear that the planned program couldn't fit in the plot. The technical project thus became an urban planning project which led to a discovery of a more suitable site on the other end of the tram line. Marc Barani recognized the potential of the new locality and proposed a solution that upgraded the project of a technical infrastructure to a therapeutic intervention for formerly socially and infrastructurally handicapped part of the city. The terminal including service

facility, offices, parking lot, and park, emerged on the site nobody would expect anything from; between a highway and a 1970' housing estate. It connects to the complex roads with its shape, uses the view of the sea, and provides the missing public space and services for the neighboring housing estate.

It's a shame that architects don't design traffic and technical structures more often. The term infrastructure (from the French infra-structure) means literally something that is under the structures. In the interpretation of anthropologist, architect and urbanist, Marc Barani, it is social responsibility, service to the community, and an elaborated timeless solution with precise constructional details what is under it.

Tramway Terminal, 2007
Nice, France

Recenze

Kateřina Rottová

Městské INFRAstruktury

Zatímco stavby ve městech se mění, dopravní a technická infrastruktura zůstává. Proč architekti nenavrhují více infrastrukturu? Touto otázkou začal svoji přednášku Urban INFRA Structures francouzský architekt Marc Barani. V pondělí 5. listopadu 2018 byl prvním hostem série November Talks 2018 – Visions. O tom, jaké výhody společnosti přináší infrastruktura, která je dobře propojená s městem nebo navržená podle estetických kritérií, se mohla přesvědčit plná přednášková síň Gočár.

Přestože architektonická kancelář Marca Baraniho pracuje od roku 1989 na projektech velmi různorodé povahy a měřítka, od staveb pro kulturu, školství, bydlení po administrativu, pro svoji pražskou přednášku si Marc Barani vybral stavby pro dopravní infrastrukturu: dva mosty, parkovací dům, tramvajový terminál a stanici metra.

Docela přirozeně začal přednášku projekty v Nice, kde žije a kde sídlí jeho ateliér. Na prvním slidu promítl fotografii města z ptáčích perspektivy, na níž je vidět letiště přímo na břehu moře, avšak velký přístav chybí. Podobně, jako se jiná středomořská města rozvíjela okolo přístavů, v Nice tuto funkci zastávalo letiště. Na nový parkovací dům pro letiště byla uspořádána soutěž, kterou ateliér Marca Baraniho vyhrál a v roce 2012 parkovací dům realizoval.

Stavba v maximální míře využívá pozemek, jehož hranice udávají její tvar. Netradiční systém exteriérových příjezdových ramp umožňuje propojit jednotlivé úrovně přímo s terénem nebo mezi sebou. Skeletový konstrukční systém má rozpon 15 metrů, což bylo v seismické oblasti, kde se Nice nachází, velkou výzvou. Díky spolupráci se statiky zvyklými navrhovat mostní konstrukce se podařilo navrhnout prostorově zajímavější a v dané lokalitě takřka revoluční řešení, které běžně používanou prostorově tuhou a pevnou konstrukci nahrazuje flexibilní konstrukcí, umožňující absorbovat kinetickou energii zemětřesení. Díky velkým rozponům působí garáže prostorně, otevřeně a optimisticky. Každé patro má vlastní barvu, která napomáhá orientaci v interiéru. Středem dispozice vede vnitřní ulice se zelení, která zlepšuje vnitřní mikroklima. Transparentní skleněná fasáda je kvůli zemětřesení konstrukčně nezávislá na železobetonovém skeletu, v součinnosti se světlem o ní Barani mluví jako o „pohyblivé materialitě“ (moving materiality).

Je několik způsobů, jak se může architekt vypořádat s návrhem mostu, nadhodil Barani a následně to předvedl na dvou realizacích. První, most Érica Tabarlyho (2011) v Nantes, představuje most coby zavěšenou silnici, která jednoduše vede z jednoho břehu na druhý. Aby bylo neustále možné přehlédnout celou řeku, mostovka byla navržena téměř rovná a co nejsubtilnější. Je zavěšena na lanové konstrukci na 28 metrů vysokém mostním pylonu. Ten je záměrně stejně vysoký jako blízké věžové domy. První z mostů Marca Baraniho lze nazvat „mostem cestou nejmenšího odporu“. Ten druhý bychom nejspíš mohli označit jako most zážitku nebo pobytu. Má být místem, na kterém se zastavíme, posadíme, budeme na něm rádi trávit čas. Takový je most Renault v Boulogne-Billancourt v Paříži (2009). Mostní konstrukce je komorová, průřez nosníku se mění. Je nižší nad břehem, kde je pod ním zapotřebí vytvořit prostor pro komunikace, avšak nad řekou se mostovka zvedá, její profily se mění, přidávají se velké stupně, na něž je možné se posadit a spochynout. Díky koncepci, kdy je vozovka vyvýšena a po jejích stranách jsou o výšku zábradlí zapuštěny chodníky pro pěši, působí most, jako by žádné zábradlí neměl. Na fotografii po něm jede auto a vypadá jako zapomenutá hračka z dětské stavebnice. Nebo na dalším slidu stojí na mostě člověk, který jako by stál na zábradlí a chystal se skočit dolů. Trompe l'oeil, říkají Francouzi optické iluzi, kdy zrak je oklamán a situace se pozorovateli jeví jinak, než ve skutečnosti je.

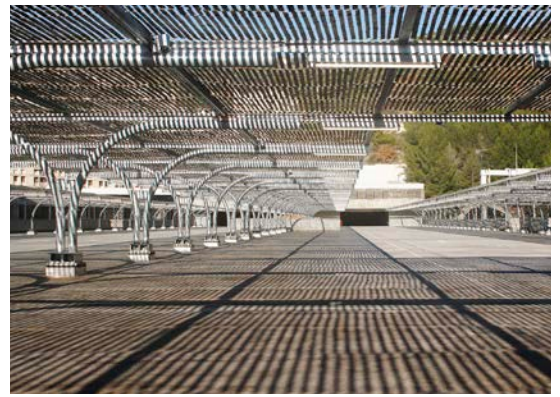
Na závěr své přednášky se Marc Barani opět vrátil do Nice a představil Multimodální tramvajový terminál (2007), za který byl v roce 2009 nominován a vybrán mezi pět finalistů Evropské ceny za současnou architekturu (Mies van der Rohe Award). Projekt, na jehož počátku stál městem špatně zvolený stavební pozemek, dokázal Barani doslova restartovat. Poté co jeho ateliér zvítězil v soutěži a začal projekt rozpracovávat, ukázalo se, že se plánovaný stavební program na pozemek nevejde. Z technického projektu se rázem stal projekt urbanistický, který vedl k nalezení vhodnějšího místa na opačném konci trasy tramvaje. Barani rozpoznal potenciál nové lokality a navrhl řešení, které povýšilo projekt technické infrastruktury na ozdravný zásah pro dříve sociálně i infrastrukturně hendikepovanou část města. Terminál, včetně budovy údržby, kanceláří, parkoviště a parku, se vynořil na místě, od kterého nikdo nic nečekal, mezi dálnicí a sídlištěm

ze 70. let 20. století. Svým tvarem se napojil na složité komunikace, využil výhledu na moře a sousednímu sídlišti přidal chybějící veřejný prostor a služby.

Je opravdu škoda, že architekti nenavrhují více dopravních a technických staveb. Výraz infrastruktura (z francouzského infra-structure) totiž znamená doslova to, co je pod stavbami. V podání antropologa, architekta a urbanisty Marca Baraniho je pod nimi společenská odpovědnost, služba komunitě a promyšlené nadčasové řešení, dovedené do precizních konstrukčních detailů.

Renault Bridge, Boulogne-Billancourt, 2009
Paris, France

Tramway Terminal, 2007
Nice, France

Airport Parking, 2012
Nice, France

Renault Bridge, Boulogne-Billancourt, 2009
Paris, France

Vasa

bevkperovic.com

Projects of Slovenian architect Vasa Perović (and his partner Matija Bevk) won many international competitions and their realizations are known for their quality and social responsibility. The architects are winners of the EU Prize for Contemporary Architecture for Emerging Architects (2009), Kunstpreis Berlin (2006), and multiple winners of the Slovenian Plečnik Prize for Architecture. In 2012, a special issue of *El Croquis 160: Bevk Perović 2004–2012 Condicionalismo* was dedicated to them. Vasa Perović is a visiting professor at the Faculty of Architecture CTU this year.

Projekty slovinského architekta Vasy Peroviće (a jeho partnera Matiji Bevka) mnohokrát zvítězily v mezinárodních soutěžích a jejich realizace jsou známy svou řemeslnou kvalitou a společenskou zodpovědností. Architekti jsou laureáty Evropské ceny za současnou architekturu pro začínající architektky (2009), Kunstpreis Berlin (2006) a několikanásobnými nositeli slovinské Plečnikovy ceny za architekturu. V roce 2012 bylo práci ateliéru věnováno monografické číslo časopisu *El Croquis 160: Bevk Perović 2004–2012 Condicionalismo*. V tomto akademickém roce je Vasa Perović hostujícím profesorem Fakulty architektury ČVUT.

Perović

**“When I close my eyes,
I’m invisible.”**

12/11

**„Když zavřu oči,
jsem neviditelný.“**

Contemporary Practice. Global Practice

Review

Karolína Kripnerová

Architect Vasa Perović held his lecture called Contemporary Practice – Global Practice in a full hall and the audience breathlessly listened to his lively speech. He demonstrated the twenty-year history of the Bevk Perović studio on the thesis that the role of an architect has changed: an architect is not a maker anymore who deals with one project alone from the beginning till the end. In his lecture, Vasa Perović introduced nine new roles of an architect. The turning point in his thinking came during the economic crisis ten years ago when his studio had to deal with other “layers” of projects due to lack of work. These layers are not obvious at first sight, but they are no less important: he illustrated it on the example of hollow but significant bubbles in Emmentaler cheese. And it’s not just the role of an architect which had changed but also the presentation of architecture. Today, it is abstracted to a single visualization or photograph which nevertheless hide a great amount of invisible work.

An Architect as a co-op member

Vasa Perović showed an invited competition for a museum that took place during the economic crisis. Work was scarce, competition money and fees were low, and so the participating studios agreed that instead of competing they would cooperate. Work in teams had many benefits: people did what they were good at and thus the project brought not only good professional results but also the experience of friendly cooperation.

An Architect as an intruder

Bevk Perović Studio tries to get commissions internationally. That means in an environment they don’t know so well which can also be a benefit for the work. They participated in a competition for a residential block in Basel where the city wanted half of the apartments for senior citizens and half for young families. A simple sinusoid principle allowed the architects to offer each group what it demanded: a large living space for the old people and more rooms for the families.

An Architect as a source of ideas

For a development area in Ljubljana the architects designed a new concept of housing and development unusual for the city. They put independent apartment houses with four apartments on the site which they combined with spatially and energetically economical row houses. All these houses were surrounded by an environment opened to the public.

An Architect as a client

Vasa Perović demonstrated this problematic double role on the project of his own villa in Ljubljana situated on the bank of the Ljubljanica River. Together with his colleague and friend they designed and built a three-story house; each one is living with his family in one story. Perović pointed out the problem and paradox of the double role of an architect as a client who has never enough time for his own project and at the same time has an endless desire for perfection.

An Architect as a mediator

Bevk Perović Studio currently works on several projects in Prague, one of them is in Karlín. As “outsiders” they got the feel of this locality and searched for its qualities. They found it in large urban blocks that were gradually densified with industrial structures. They imprinted this idea of “addition” in their project: keeping the old and new layers visible. However, their design ran into problems with conservation officials and the architects had to negotiate with them for a long time but to no avail. They are currently working on an alternative which they call “a compromise”.

An Architect as an adviser

The second project in Prague will be realized in Modřany. This project is made in collaboration with local architects who know the conditions very well, and Vasa Perović and Matija Bevk are in this case in the position of advisers.

An Architect as partially resident

When their studio started to have more and more commissions abroad, they decided it was no longer sustainable to travel all the time and be the “foreigners”. Therefore, they founded two small branches, one in Belgium and one in Austria. They are currently working on a skyscraper in Vienna. Its shape is defined by the height and views it provides – the shape corresponds with the views and this principle is imprinted in the two different façades.

An Architect as a coordinator

Mainly in the case of more complex projects, an architect is often put in the position of a coordinator of various experts. Perović illustrated this role on the project of a reconstruction and extension of a theatre in Ljubljana where they defined the basic spatial concept and after that mainly coordinated various experts from different fields – acoustics, lighting, ventilating systems, etc.

An Architect as an amateur

The last role Perović presented was the position of an architect as a constant amateur. He asked a rhetorical question: How many times in your life do you get to design a museum? Or a gallery? He said that we were constantly confronted with new commissions, learning all our lives. He showed that on the project of Kunsthalle outside of Vienna situated on a difficult site of municipal fortification. The emerging institution should have linked the underground casemate with the new gallery building, and they were constantly discovering new associations and facts during the construction.

Vasa Perović finished the lecture with his favorite statement: "When I close my eyes, I'm invisible." And added that this doesn't apply to architects who are socially responsible.

NUK II, National and University Library, 2012
Ljubljana, Slovenia (computer image)

Recenze

Karolína Kripnerová

Současná praxe. Globální praxe

Architekt Vasa Perović uvedl svou přednášku na téma Contemporary Practice – Global Practice ve zcela zaplněném sále, který bez dechu sledoval jeho svižný projev. Dvacetiletou historii ateliéru Bevk Perović ilustroval na pozadí teze, že role architekta se v současné době proměnila: už není tvůrcem, který se jednomu projektu věnuje převážně sám od začátku do konce. Vasa Perović během přednášky představil architekta v devíti nových rolích. Zlomový bod v jeho přemýšlení nastal během ekonomické krize před deseti lety, kdy se jeho ateliér z důvodu nedostatku práce začal věnovat i jiným „vrstvám“ projektů. Vrstvám, kterých si na první pohled nevšimneme, ale které jsou neméně podstatné: ilustroval je na příkladu prázdných, ale podstatných bublin uvnitř ementálu. A nejen role architekta, i samotná prezentace architektury se podle Vasy Peroviće proměnila. Extrahuje se v současné době na pouhou jednu vizualizaci či fotografii, za níž je však skryto obrovské množství neviditelné práce.

Architekt jako družstevník

Vasa Perović představil vyzvanou soutěž na muzeum, která se odehrávala během ekonomické krize. Práce bylo málo, vypsané skicovné i odměny nízké, a tak se všechny zúčastněné ateliéry domluvily, že namísto soupeření budou spolupracovat. Práce v týmech měla velké výhody: každý se chopil toho, v čem byl dobrý, projekt tedy kromě dobrého profesionálního výsledku přinesl všem i zkušenost přátelské spolupráce.

Architekt jako věřelec

Ateliér Bevk Perović se snaží získávat zakázky i v zahraničí. Tedy v prostředí, které nezná tak dobře, což ale může být pro tvorbu i přínosem. Zúčastnil se soutěže na obytný blok v Basileji, kde si město přálo polovinu bytů pro seniory a polovinu pro mladé rodiny. Jednoduchý princip sinusoidy architektům umožnil nabídnout každé ze skupin to, co očekává: starším velký obytný prostor a mladým rodinám naopak větší počet pokojů.

Architekt jako zdroj nápadů

Pro rozvojové území v Lublani navrhli architekti nový koncept bydlení a zástavby, v Lublani neobvyklý. Umístili do území volně stojící viladomy se čtyřmi byty, které kombinovali s prostorově a energeticky velmi úspornými řadovými domy. Všechny tyto domy byly obklopeny prostředím, které bylo veřejnosti zcela přístupné.

Architekt jako klient

Tuto problematickou dvojroli demonstroval Vasa Perović na projektu vlastní vily v Lublani, která se nachází na břehu řeky Lublaňky. Spolu se svým kolegou a kamarádem si navrhli a postavili třípodlažní dům, kdy na každém z horních dvou pater bydlí jeden z nich. Perović upozornil na problém a paradox dvojrole architekta jako klienta, který nikdy nemá dostatek času na projekt pro sebe sama a současně oplývá nekonečnou touhou po dokonalosti.

Architekt jako mediátor

Ateliér Bevk Perović pracuje v současné době také na několika projektech v Praze, z nichž jeden se nachází v Karlíně. Jako „outsideři“ se seznamovali s touto pražskou lokalitou a hledali její kvality. Našli je v extrémně velkých karlínských blocích, které byly postupně zahušťovány továrními objekty. Tuto myšlenku „přidávání“ vtiskli i do svého projektu: nechali jeho staré a nové vrstvy viditelné. Jejich návrh však narazil na úředníky vykonávající památkovou péči, s nimiž dlouho, ale marně vyjednávali. V současné době pracují na variantě řešení, kterou označují jako „kompromis“.

Architekt jako rádce

Druhý z pražských projektů se bude stavět v Modřanech. Na něm spolupracují s kvalitními místními architekty, kteří dobře znají lokální podmínky, a Vasa Perović a Matija Bevk jsou v tomto případě jako architekti v roli těch, kteří pouze radí.

Architekt jako částečně místní

Když začala mít jejich architektonická kancelář více a více zakázek v zahraničí, rozhodli se, že už není udržitelné neustále cestovat z Lublaně, a tím pádem být těmi „cizími“. Založili si proto dvě malé pobočky, jednu v Belgii a druhou v Rakousku. V současné době pracují ve Vídni na návrhu mrakodrapu. Pro jeho tvarování se staly určujícími výška a výhledy, které nabízí – tvarovali je dle výhledů a tento princip propisali i do jeho dvou různých fasád.

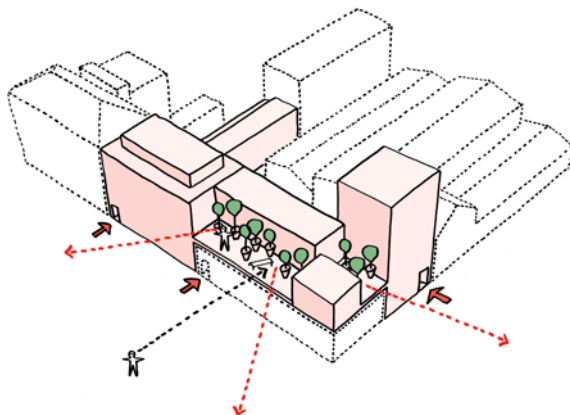
Architekt jako koordinátor

Zejména ve složitějších projektech je architekt často postaven do role koordinátora nejrůznějších expertů. Perović ilustroval tuto roli na projektu rekonstrukce a rozšíření lublaňského divadla, kterému definovali základní prostorový koncept, ale pak se věnovali zejména koordinaci odborníků na různá odvětví – akustiku, osvětlení, ventilaci a další.

Architekt jako amatér

Poslední rolí, kterou Perović představil, byla pozice architekta jako neustálého amatéra. Položil řečnickou otázku: Kolikrát v životě budete navrhovat muzeum? Kolikrát galerii? Uvedl, že jsme neustále konfrontováni s novými a novými zadáními, celý život se učíme. Ukázal to na projektu Kunsthalle nedaleko Vídně, na složitém pozemku na místě městského opevnění. Vznikající instituce měla propojit podzemní kasemata s novou budovou galerie a během projektu, ale i stavby jako autoři stále objevovali nové souvislosti a skutečnosti.

Přednášku uzavřel Vasa Perović svou oblíbenou větou: „Když zavřu oči, jsem neviditelný.“ A upozornil, že toto rozhodně neplatí pro architekty, kteří jsou společensky zodpovědní.

Block B, Karlin SuperLofts, 2016
Prague, Czech Republic (computer image)

New Gallery and Casemates Renovation, 2018
Wiener Neustadt, Austria (computer image)

Refurbishment of Drama theatre, 2017
Ljubljana, Slovenia (computer image)

Mario

mariocorea.com

During his more than 40-year practice, the Argentinian-Catalan architect Mario Corea has been specializing in large civil structures that he designs as a successor of the tradition *firmitas – utilitas – venustas* in connection with his paintings. He started his career in the USA in 1960' with Josep Lluís Sert and Paul Rudolph. He won a number of prestigious international prizes; he is an honorary member of AIA and the winner of Architecture Prize of the XIII Buenos Aires Biennial for his lifelong work (2011).

Argentinsko-katalánský architekt Mario Corea se v průběhu své více než 40leté praxe specializoval na velké občanské stavby, které navrhuje jako pokračovatel tradice *firmitas – utilitas – venustas* v propojení se svou malířskou tvorbou. Svoji praxi začínal v USA v 60. letech u Josepa Lluíse Serta a Paula Rudolpha a je nositelem řady významných mezinárodních cen, čestným členem AIA a laureátem Architektonické ceny XIII. Bienále v Buenos Aires za mezinárodní celoživotní dílo (2011).

corea

“We must not seek originality at all costs, it is more important to do our work well.”

19/11

„Nesmíme za každou cenu hledat originálnost, je mnohem důležitější dělat naši práci dobře.“

Review
Hana Panochová

Day by Day. Building the City

The third speaker of November Talks was Mario Corea, a Catalan architect born in Argentina, who is famous mainly for his large public buildings. Mario Corea presented his lifelong work oriented on healthy city and social architecture. In his view, a healthy city is a city of good-quality architecture in public space that serves people such as hospitals, schools, libraries or sport grounds, i.e. buildings we use and visit regularly whether these have just local or regional importance. Such architecture forms the identity of the place and should reflect cultural, historical, and economical aspects of the place. Making such architecture is the purpose of his work: “Buildings that are well designed and healthy speak louder than me.”

In his work, he also focuses on the effectiveness of structure and sustainability of the buildings. He uses contemporary materials and techniques, focuses on self-reliance low-energy and passive buildings, and on the use of recycled materials and solar energy. His own studio works in two traditional places: Barcelona and Buenos Aires. Two of his buildings, a hospital in Mollet (2010) and a library in Girona (2015) were nominated for Mies van der Rohe Award. Mario Corea has been the academic director of LA(H)B – Laboratory of Architecture for Healthcare Barcelona since 2015, the platform for research of new concepts in designing healthcare buildings.

The first presented project was a hospital situated on the outskirts of the city of Mollet, Catalonia (2010), covering an area of 27 000 square meters. The design works with the inclination of the site creating two separate entrances on different levels; the main entrance for patients and service entrance for ambulances. The building consists of several volumes that are arranged around four elongated atriums providing enough daylight and ventilation. The main entrance to the hospital and the main hub in the building with access to side wings is a large glass corridor with escalators, the so-called “rambla”, evoking the traditional stroll in Spanish cities and forming the connection between the public space outside and the interior of the hospital. In the side wings, there are outpatient or inpatient wards following the sections for nurses and doctors in the rear section of the building. The building uses geothermal energy for heating and cooling, recuperation

of water and heat, and greywater is used for irrigation in the atriums.

The Technical School No. 407 in Rosario, Argentina (2015) was based on the compositional system of school prototypes made previously by Mario Corea for the Argentinian government. Despite his belief that a particular locality is an inseparable component of the architectonic design. But the basic prototype concept is based on the knowledge of school typology and local climatic conditions and as such, it could be adapted for the locality in Rosario. The principle is built on the system of a regular square grid 7×7 meters combined with corridors 3.5 meters wide, an atrium, and water towers typical for the local conditions. A wall separates the building from the surrounding development to define its boundaries towards the neighboring development as well as for safety reasons and protection from vandalism. Despite that, the school is open for the public and its sports facilities or workshops are available to the local inhabitants, too.

Another project, the general hospital in Reus (2010), is an example of a challenging combination of various functions in one building: healthcare, education (faculty of medicine) and a nursing home. Mario Corea had to design quite a large building – 112 000 square meters – and work with its size in relation to the urban environment and human scale. The building consists of the main section, 350 meters long, with solar and photovoltaic panels on the façade, and six transverse side sections oriented towards the residential development. Despite the huge scale of the whole complex, the interior as well as exterior space is pleasant, inviting people to stay. Not only is it well arranged but it also makes it easier to navigate between the sections.

In the health center Cemafe in Sante Fe, Argentina (2017), Mario Corea had to deal with the locality in the dry riverbed and with obstacles in the form of the problematic foundations. The horizontal building with roof concrete supporting frame structure had to be laid on four 35-meter deep pillars. Among other things, this supporting system made it possible to create a generous entrance area of the size 25×45 meters without any columns which became the central space of the center.

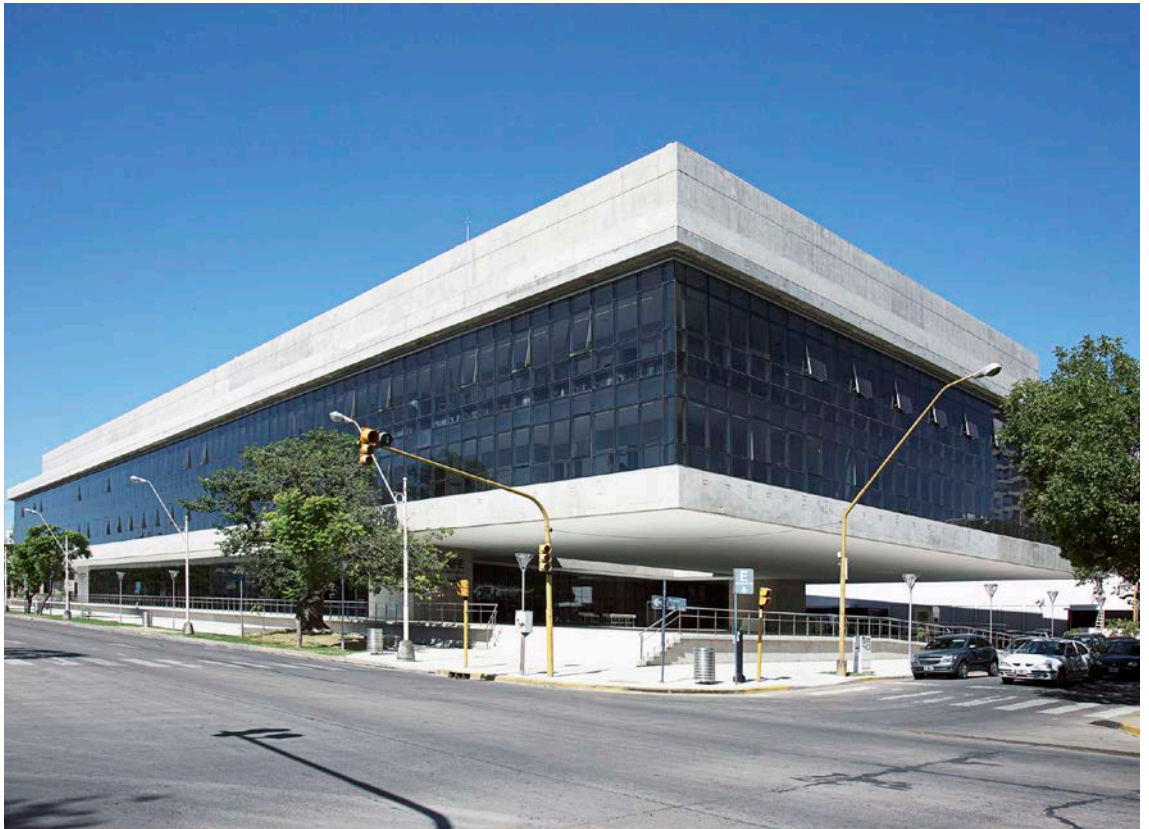
Mario Corea is also the winner of the competition and the author of the indoor athletics stadium for 2 500 spectators

in Sabadell (2010), the first of its kind in Catalonia. With its distinct roof structure and shape, the stadium reacts to the complicated topography of the substantial inclination and the asymmetrical shape of the narrow and long site. Slight columns and glass walls evoke a direct connection with the exterior. There are heating units and lighting in the roof in such a manner, so that the athletes could experience similar feelings as if they were out in the sun during their training or racing.

The next presented project was the new Carles Rahola Library in Girona, Catalonia (2015), one of the biggest public libraries in Catalonia. The plot was situated in a dense and compact neighborhood with residential block development. These conditions and an extensive program of the library together with a cultural center resulted in a building that differs from the surrounding structure both in its form and material. The library with a square ground plan works with light through three large atriums. The combination of clear and translucent glass and Corian façade panels creates a pleasant environment inside the library with variations

of diffusive light and framed views of the neighborhood. At night, the building shines and welcomes everyone to come inside and become a part of this place of knowledge.

In his projects, Mario Corea often refers to the best of the modernist tradition represented by the work of Mies van der Rohe, Louis Kahn, Frank Lloyd Wright, Fumihiko Maki, or Josep Lluís Sert, who significantly influenced his work. Even in the most challenging projects in terms of program and scale, Mario focuses on the architecture of everyday needs, on making a friendly environment for people, on the poetic play of lights and shades, and on the simplicity of clean lines. Mario Corea is also a painter, drawer and artist confessing his love for paper and pencil, making physical models, and as he says, drawing for him is a means of thinking and creation. He is one of the architects who prefers to leave a footprint on the public domain and on public buildings, such as hospitals, schools, and sports centers, rather than in spectacular houses for lavish clients. He believes that this is the architect's mission: "We can't look for originality at all costs; doing our job properly is much more important."

Cemafe Health Center, 2017
Santa Fe, Argentina

Recenze

Hana Panočová

Den po dni. Stavíme město

Třetím přednášejícím série November Talks byl Mario Corea, argentinský rodák a katalánský architekt, proslavený především realizacemi velkých veřejných staveb. Mario Corea představil svoji celoživotní tvorbu orientovanou na zdravé město a sociální architekturu. Zdravé město podle něj znamená město tvořené dobrou architekturou ve veřejném prostoru, zaměřenou na službu lidem, jako jsou stavby nemocnic, školy, knihovny nebo sportoviště. Tedy stavby, které využíváme a navštěvujeme pravidelně, ať už jsou místní, nebo oblastního významu. Taková architektura tvoří identitu místa a měla by odrážet kulturní, historické i ekonomické aspekty konkrétního místa. Mario Corea v tvorbě takové architektury vidí smysl své práce: „Budovy, které jsou kvalitně navrženy a jsou zdravé, mluví hlasitěji než já.“

Ve svých dílech klade také velký důraz na efektivitu konstrukce a udržitelnost staveb. Využívá soudobé materiály a postupy, zaměřuje se na soběstačnost nízkoeenergetických a pasivních budov, využívání recyklovaných materiálů a solární energie. Jeho vlastní architektonická kancelář má dvě tradiční působiště: v Barceloně a v Buenos Aires. Dvě z jeho staveb, nemocnice v Mollet (2010) a knihovna v Gironě (2015), byly nominovány na Evropskou cenu za současnou architekturu (Mies van der Rohe Award). Od roku 2015 je Mario Corea akademickým ředitelem LA(H)B – Laboratory of Architecture for Healthcare (Laboratoř architektury pro zdravotnictví) v Barceloně, platformy pro výzkum nových konceptů v navrhování zdravotnických staveb.

Prvním představeným projektem byla nemocnice na okraji města Mollet v Katalánsku (2010) o rozloze 27 000 čtverečních metrů. Návrh pracuje se svažitostí pozemku vytvořením dvou oddělených vstupů v různých úrovních, hlavního vstupu pro pacienty a servisního pro sanitky. Stavba se skládá z několika hmot, které jsou rozprostřeny kolem čtyř podlouhlých atrií, poskytujících budově množství přirozeného denního světla a větrání. Hlavní vstup do nemocnice a hlavní komunikační uzel v budově s přístupy do postranních křídél tvoří široká prosklená chodba s eskalátory, takzvaná „rambla“, evokující tradiční pěší procházku ve španělských městech a vytvářející spojení mezi veřejným prostranstvím města a interiérem nemocnice. V postranních křídlech jsou pak umístěny ambulantní nebo lůžkové části, navazující na části pro sestry a doktory v zadním traktu budovy. V budově je využívána

geotermální energie k topení a chlazení, rekuperace vody a tepla a šedá odpadní voda slouží k zavlažování atrií.

Technická škola č. 407 v Rosariu v Argentíně (2015) vycházela ze skladebného systému prototypů škol, který Mario Corea v dřívějších letech navrhl pro argentinskou vládu. A to přesto, že jako architekt zastává názor, že konkrétní lokalita je nedílnou součástí architektonického návrhu. Základní prototypový koncept je však založen především na znalosti typologie škol a místních klimatických podmínek a jako takový byl schopen přizpůsobit se i lokalitě v Rosariu. Jeho princip staví na systému pravidelné čtvercové mřížky o rozměrech 7×7 metrů v kombinaci s chodbami 3,5 metrů širokými, atriem a pro tamní podmínky charakteristickými vodárenskými věžemi. Budova je umístěna na pozemku odděleném zdí od okolní zástavby, jak z důvodu vymezení hranice školy vůči okolní zástavbě, tak i z důvodu bezpečnosti a ochrany školy před vandalismem. Přesto je ale škola otevřená i pro veřejnost a její zázemí v podobě sportovišť nebo dílen mohou využívat i obyvatelé tamní čtvrti.

Další z projektů a realizací, všeobecná nemocnice v Reus (2010), představuje příklad náročné kombinace různých funkcí v jednom domě: zdravotnické, výukové (lékařské fakulty) a pečovatelského domu pro seniory. Mario Corea musel navrhout stavbu značných rozměrů – 112 000 čtverečních metrů – a pracovat s její velikostí ve vztahu k městskému prostředí a lidskému měřítku. Stavba se skládá z hlavního traktu, dlouhého celých 350 metrů, na jehož fasádě jsou rozmístěny solární a fotovoltaické panely, a šesti bočních příčných traktů, orientovaných směrem k bytové zástavbě města. Přes tyto velké rozměry celého nemocničního komplexu se v něm však podařilo vytvořit příjemné venkovní i vnitřní prostory nejen zvoucí k pobytovým aktivitám, ale také maximálně přehledné pro snadnou orientaci a pohyb mezi jednotlivými traktů.

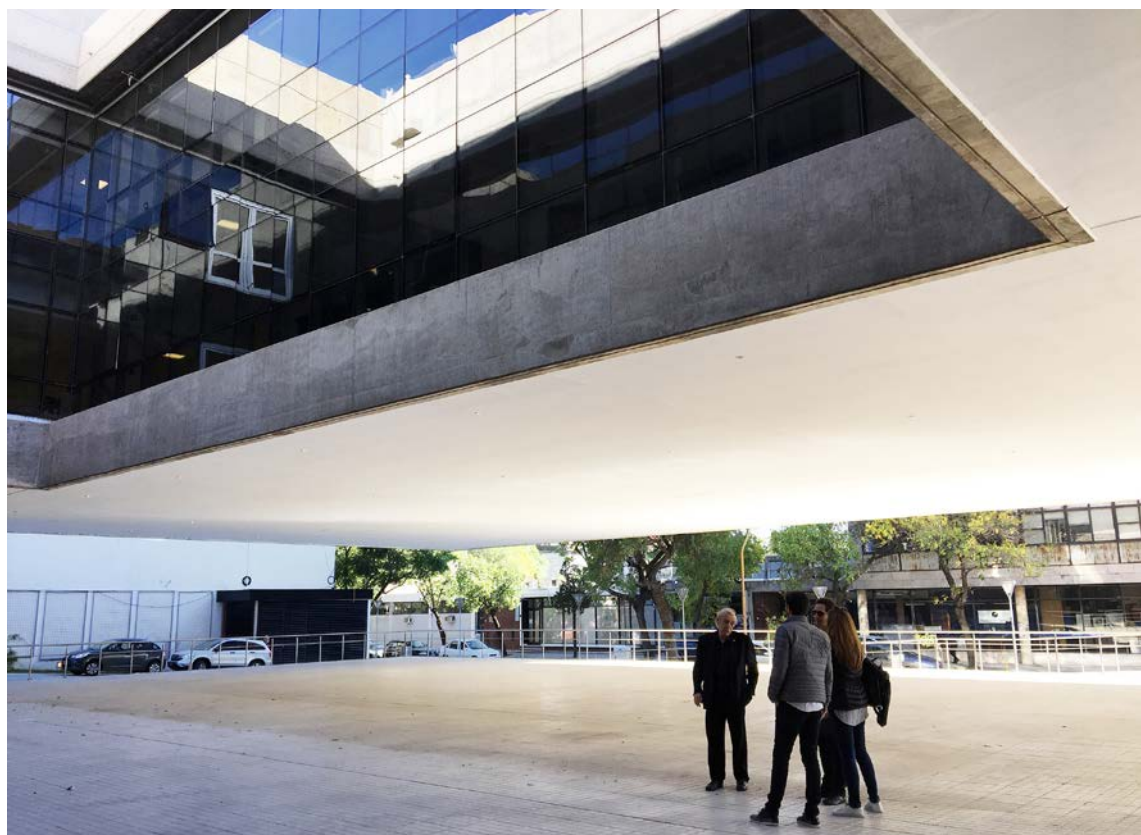
V projektu zdravotnického střediska Cemafe v argentinském Sante Fe (2017) se Mario Corea musel vypořádat s umístěním v bývalém korytu řeky a s překážkami v podobě problematického založení objektu. Horizontální objekt se střešní betonovou nosnou rámovou konstrukcí bylo zapotřebí založit na čtyřech 35 metrů hlubokých pilířích. Tento nosný systém mimo jiné umožnil vytvořit velkorysý vstupní prostor o rozměrech 25×45 metrů bez použití sloupů, který se stal centrálním prostorem střediska.

Mario Corea je také vítězem soutěže a autorem vnitřního atletického stadionu pro 2 500 diváků v Sabadellu (2010), prvního svého druhu v Katalánsku. Stadion svojí výraznou střešní konstrukcí a tvarem reaguje na složitou topografii značného sklonu a asymetrického úzkého a dlouhého tvaru pozemku. Subtilní sloupy a prosklené stěny navozují přímé propojení s exteriérem, ve střeše stadionu jsou umístěna topná tělesa a osvětlení takovým způsobem, aby atleti při tréninku a závodění prožívali pocity podobné pobytu na slunci.

Dalším představeným projektem byla nová knihovna Carlese Raholy v katalánském městě Girona (2015), jedna z největších veřejných knihoven v Katalánsku. Její pozemek se nachází v husté a kompaktní čtvrti s obytnou blokovou zástavbou. Tyto vstupní podmínky a rozsáhlý program knihovny, doplněný programem kulturního centra, daly vzniknout stavbě, která se odlišuje od okolní struktury jak svou formou, tak materiálem. Knihovna o čtvercovém půdorysu pracuje se světlem prostřednictvím tří velkých atrií. Kombinace čirého a průsvitného prosklení a plných fasádních panelů z corianu vytváří příjemné prostředí uvnitř knihovny

variací difúzního světla a zarámovaných výhledů do okolí. V noci pak naopak budova září a vítá všechny, aby vstoupili a stali se součástí tohoto místa poznání.

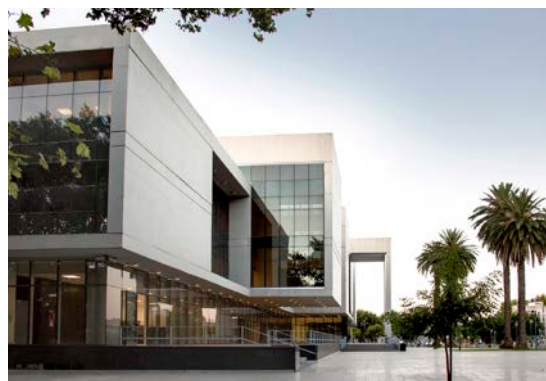
Ve svých projektech Mario Corea často odkazuje na to nejlepší z modernistické tradice, kterou reprezentují díla Miese van der Rohe, Louise Kahna, Franka Lloyda Wrighta, Fumihika Makiho nebo Josepa Llúise Serta, kteří značně ovlivnili jeho tvorbu. I v těch programově a rozměrově nejnáročnějších projektech se podobně jako oni zaměřuje na architekturu každodenní potřeby, na vytváření příjemného prostředí pro lidi, na poezii hry světla a stínu a jednoduchost čistých linií. Mario Corea je současně malíř, kreslíř a umělec vyznávající papír a tužku, tvorbu fyzických modelů, a jak sám říká, právě kreslení je pro něj prostředkem přemýšlení a vytváření. Je jedním z architektů, kteří raději zanechávají stopu ve veřejné sféře a v občanských stavbách, jako jsou nemocnice, školy a sportovní centra, spíše než ve velkolepých spektakulárních domech pro honosné klienty. Věřící, že to je poslání architekta: „Nesmíme za každou cenu hledat originalnost, je mnohem důležitější dělat naši práci dobře.“

Cemafe Health Center, 2017
Santa Fe, Argentina

Carles Rahola Public Library in Girona, 2014
Catalonia, Spain

Criminal Justice Center Rosario, 2017
Santa Fe, Argentina

Grégoire

zundelcristea.com

The French architect Grégoire Zündel (and his partner Irina Cristea) are amongst the youngest generation of architects interested in sustainability – diversity – innovation and harmony between the global and local context with the aim to improve the quality of life for people, across professions and scales. Architects Zündel and Cristea won numerous architectonic competitions and wrote a book *Time for Play. Why architecture should take happiness seriously* (Actar Publishers, 2016). Right now, four metro stations in Paris and four in Rennes are being built according to their design, and they are working on a study of the new metro station for Lyon.

Francouzský architekt Grégoire Zündel (a jeho partnerka Irina Cristea) patří k nejmladší generaci architektů, které zajímá udržitelnost – rozmanitost – inovace a soulad mezi globálním a lokálním kontextem s cílem zlepšit kvalitu života lidí napříč obory a měřítky. Architekti Zündel a Cristea jsou vítězi řady architektonických soutěží a autory publikace *Time for Play. Why architecture should take happiness seriously* (Actar Publishers, 2016). V současné době mají ve výstavbě čtyři stanice metra v Paříži a čtyři v Rennes a pracují na studii nové stanice metra do Lyonu.

I
r
i
n
a
Z
Ü
N
D
E
L
C
R
I
S
T
E
A

“The role of the architect is to seek a balance between responsibility and playfulness.”

26/11

**„Úlohou architekta
je hledat rovnováhu
mezi zodpovědností
a hravostí.“**

Review
Klára Příkrylová

Fun and Serious. Taking Happiness Seriously

The lecture series November Talks 2018 ended with Grégoire Zündel's lecture *Time for Play: Why Architecture Should Take Happiness Seriously*. The architect of Swiss-American roots came to Prague to present the working methods and selected projects from a varied portfolio of his own Paris-based office Atelier Zündel Cristea (AZC). The motive of an endless search is playfulness which, according to him, has been forgotten by contemporary architecture.

However, the desire for the reintroduction of playfulness into architecture is not an excuse for AZC to use shapes willfully. It is a way to face stereotype, predictability and boredom in the dullness of daily duties. It is the highest aspiration of today's architect who, due to the number of complex challenges they have to face in their profession today, doesn't have enough time for seemingly marginal but in fact an essential aspect of architecture: the joy of movement in space. In the world where buildings consume 40 % of all energy, the responsible design responding to the current social and environmental topics is naturally in the center of Atelier AZC's attention. Nevertheless, according to Grégoire Zündel responsibility and playfulness are not in opposition – on the contrary, the role of the architect is to search for their balance and to use the available sources to create values that can be experienced in the space. Grégoire Zündel divided the presented projects in three categories: permanent, flexible, and temporary.

In the first category, he put projects of metro extensions. Atelier AZC is currently working on in Rennes, Paris, and Lyon. The projects in Rennes and Paris that are already under construction similarly direct the flux of passengers in the daily urban traffic and analyze their individual experience with movement through multi-level space, even though they have different scales and capacity. Each metro station functions as a unique vertical connection of two horizontal operations where the travelling pedestrian usually loses orientation due to the complicated connections. That is one of the reasons why Atelier AZC in the projects of metro stations focuses mainly on comprehensibility, clear arrangement of the whole situation, and making it easy for each individual to intuitively navigate from the entrance ticket barrier all the way to the platform. The descent through the monumental

space into the bowels of the city could be a truly mystical experience. In the case of metro stations burdened with endless traffic it is here more than anywhere else important to think about the aspect of maintenance which can significantly affect the lifespan and character of the whole structure. That was also the reason why the selection of high-quality and durable materials and their easy service was given special attention. In the case of the Paris metro station, the choice fell on traditional white ceramic tiling composed into simple geometric shapes that visually connect the new lines with the original ones, soon to be 120 years old.

The second category of projects, the so-called flexible projects, described the way of thinking about buildings whose program might change in time. This category mostly contains administrative buildings, such as the headquarters of Louis Dreyfus shipping company on the outskirts of Paris or developer projects, such as the Binet complex built near the Paris ring road *Périphérique*. The first case is a reconstruction of a 1990' administrative center which the architects restored in accordance with the current energy demands and needs of the client and his employees. Just like the other projects by Atelier AZC, here also is a great emphasis on the access of daylight and variability of movement around the building which has an elevator as well as a ramp winding around the whole vast interior atrium. Being so varied, the building can have many terraces offering views to the steamships floating on the River Seine. Looking at the curves of the glass façade, many visitors might get the impression of floating on one of them.

During the work on the Binet project, the architects had to create universally usable space without knowing the future tenant. The complicated plot near the city ring road was selected as part of the Paris urban project GPRU (*Grand Projet de Renovation Urbaine*) which aims to diversify the structure of the urban development and provide the citizens miscellaneous building types, from residential to public institutions and commercial spaces. The Binet Center should have served as an incubator for small businesses that would have their own space but could also share common areas, conference rooms, canteen, or underground parking. The architects were inspired by the refined beauty of industrial buildings providing enough precious daylight

but also offering relatively universal, generous disposition suitable for many various programs.

If the future architects sitting in the lecture hall felt suddenly uneasy from hearing how difficult is the position of architect in today's world, their hearts surely jumped with joy when they saw the projects in the last category – the so-called temporary buildings. As Grégoire Zündel said after the lecture, a game is something you have time for when everything else is finished. But what can architecture that is based on a game look like? The project of a trampoline bridge over Seine, which was made partly as a hyperbole and subsequently went viral on the internet, coincidentally attracted the attention (among many others) of a small Catalanian company producing PVC membrane

structures and this company wanted to realize the project. This unexpected and mutually beneficial collaboration resulted in several different projects based on the principle of inflatable tubes – from a segment of the original trampoline bridge, through exhibition pavilions, to fun elements for urban water bodies.

Grégoire Zündel presented the extensive scope of his work; his projects may have different functions, scales, and localities, but what they have in common is mainly the care for humans who are in the center of attention and have the opportunity to live in environmental-friendly as well as human-friendly spaces. Spaces that offer a framework for free movement, focused work as well as happy mind; spaces where people like to live.

Bouncing Bridge, 2012
Paris, France (computer image)

Recenze

Klára Příkrylová

Hravě a vážně. Nepodceňujme štěstí

Přednáškový cyklus November Talks 2018 uzavřel Grégoire Zündel přednáškou *Time for Play: Why Architecture Should Take Happiness Seriously*. Architekt švýcarsko-amerického původu přijel do Prahy představit způsob práce a vybrané projekty z velmi pestrého portfolia vlastního pařížského studia Atelier Zündel Cristea (AZC). Tématem nekončícího hledání je pro něj hravost, na niž podle vlastních slov současná architektura pozapomněla.

Touha po návratu hravosti do architektury ale v podání ateliéru AZC není zámlou pro tvarovou svévolí. Je to způsob, jakým v šedi každodenních povinností čelit stereotypu, předvídatelnosti a nudě. Je to vrcholná aspirace dnešního architekta, kterému pro množství komplexních výzev, jimž musí ve své profesi v současnosti čelit, nezbyvá dostatek času pro zdánlivě marginální, ale ve skutečnosti zcela zásadní aspekt architektury: radost z pohybu v prostoru. Ve světě, v němž budovy spotřebovávají 40 % veškeré energie, stojí zodpovědné navrhování reagující na aktuální společenská a environmentální témata zcela přirozeně v centru pozornosti ateliéru AZC. Zodpovědnost a hravost však nicméně podle Grégoira Zündela nejsou v opozici, naopak – úlohou architekta je hledat jejich rovnováhu a využívat dostupné zdroje k vytváření hodnot, které mohou být v prostoru prožity. Projekty, které se rozhodl představit, rozdělil Grégoire Zündel do tří kategorií: trvalé (permanent), přizpůsobivé (flexible) a dočasné (temporary).

Do první kategorie zařadil projekty prodloužení link metra, na nichž ateliér AZC aktuálně pracuje ve francouzských městech Rennes, Paříži a Lyonu. Projekty v Rennes a Paříži, které jsou již ve výstavbě, podobným způsobem usměrňují toky cestujících v každodenním městském provozu a analyzují jejich individuální zkušenost s pohybem napříč víceúrovňovým prostorem, přestože jsou odlišné svým měřítkem i kapacitou. Každá ze stanic metra funguje jako jedinečná vertikální spojnice dvou horizontálních provozů, v jejichž komplikovaném propojení putující chodec běžně ztrácívá orientaci. I proto je v projektech stanic ateliéru AZC kladen největší důraz na srozumitelnost, přehlednost celé situace a usnadnění intuitivního proplování každého jednotlivce od vstupních turniketů až na nástupiště. Sestup monumentálním prostorem do útrob města se tak může stát vpravdě mystickým zážitkem. V případě stanic metra

zatížených neutuchajícím provozem je více než kde jinde důležité přemýšlet o aspektech údržby, která může zásadně ovlivnit životnost a charakter celé stavby. I proto zde byl kladen velký důraz na výběr kvalitních a trvanlivých materiálů a jejich snadnou obsluhu při údržbě. U pařížských stanic byl volen tradiční bílý keramický obklad skládaný do jednoduchých geometrických obrazců, které vizuálně propojují současné linky s těmi původními, brzy 120 let starými.

Druhá kategorie projektů, tzv. přizpůsobivých (flexible), přiblížila způsob uvažování o stavbách, jejichž náplň se může během let proměňovat. Do této kategorie spadají nejčastěji administrativní budovy, jako je sídlo rejdářské společnosti Louis Dreyfus na předměstí Paříže, nebo developerské projekty, jako je komplex Binet postavený poblíž pařížského městského okruhu Périphérique. V prvním případě se jedná o rekonstrukci administrativního centra z 90. let, který architekti zrekonstruovali v souladu se současnými energetickými požadavky a potřebami klienta i jeho zaměstnanců. Stejně jako v ostatních projektech ateliéru AZC je i zde kladen velký důraz na přístup denního světla a variabilitu pohybu po objektu, jehož jednotlivá patra jsou přístupná výtahy, ale i rampou, která ovíjí celé rozsáhlé vnitřní atrium. Členitost stavby umožnila vznik mnoha teras, jež nabízejí výhled na parníky plavící se po nedaleké Seině. Při pohledu na obliny prosklené fasády jistě nejednomu návštěvníkovi připadá, že se pohupuje na jednom z nich.

Během práce na projektu Binet museli architekti vytvořit univerzálně využitelný prostor bez znalosti budoucího nájemce. Komplikovaná parcela poblíž městského okruhu byla vybrána jako součást pařížského městského projektu GPRU (Grand Projet de Rénovation Urbaine), jehož cílem je diverzifikovat strukturu městské zástavby a zajistit obyvatelům dostupnost různorodého typu staveb, od bydlení přes veřejné instituce až po komerčně využitelné prostory. Centrum Binet mělo konkrétně sloužit jako inkubátor pro malé podniky, které budou mít k dispozici vlastní zázemí, ale zároveň budou moci sdílet společné prostory, konferenční místnost, jídelnu nebo podzemní parkoviště. Inspirací architektům byla kultivovaná krása industriálních staveb, poskytujících dostatek tolik ceněného denního světla, ale zároveň nabízející relativně univerzální, velkorysou dispozici vyhovující mnoha možným účelům.

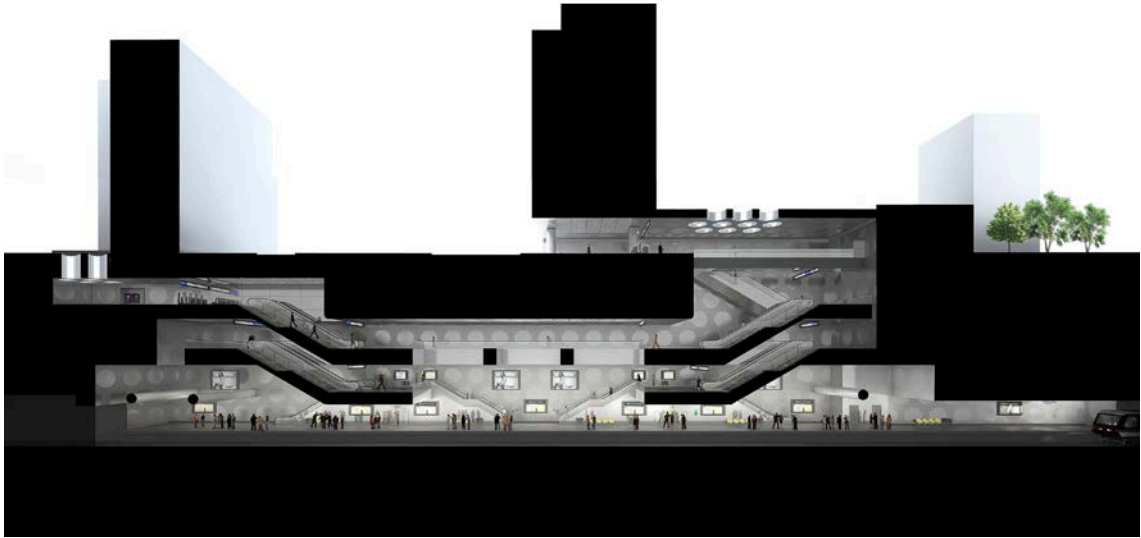
Pokud snad v první části přednášky padla na budoucí architektky sedící v posluchárně tíseň z toho, jak složitá je v dnešním světě pozice architekta, srdce jim zcela jistě poskočila radostí při pohledu na projekty z poslední, třetí kategorie – tzv. dočasných (temporary) staveb. Jak architekt Zündel poznamenal v rozhovoru po přednášce, hra je něco, na co máme čas až ve chvíli, kdy je vše ostatní splněno. Jak ale může vypadat architektura, již je hra samou podstatou? Projekt nafukovacího trampolínového mostu přes Sein, který vznikl tak trochu v nadsázce a následně obletěl internet, shodou okolností přilákal pozornost (kromě mnoha dalších) také malé katalánské firmy vyrábějící konstrukce z PVC membrán, která projevila zájem projekt realizovat.

V nečekané a oboustranně přínosné spolupráci se podařilo zrealizovat několik projektů různého druhu založených na principu nafukovacích tubusů – od segmentu původního trampolínového mostu přes výstavní pavilony až po zábavní prvky určené městským vodním plochám.

Grégoire Zündel v Praze představil široký záběr svého ateliéru, jehož projekty spojuje navzdory různorodé náplni, měřítku a umístění především starost o člověka, který stojí v centru pozornosti a který dostává možnost obývat prostory ohleduplné k životnímu prostředí stejně jako k němu samotnému. Prostory, které nabízejí rámec pro svobodný pohyb, soustředěnou práci i radostnou mysl, prostory, které bude člověk obývat rád.

Peace Pavilion, 2013
London, United Kingdom

ML14 Four Metro Stations, 2012
Paris, France (computer image)

Sto Foundation

Fostering Knowledge! Znalosti pomáhají!

Under the motto “Fostering knowledge” the Sto Foundation seeks to shape the future through education. The overarching purpose of the Sto Foundation picks up on the Sto SE & Co. KGaA’s guiding principle “Building with Conscience” and raises awareness for the importance of designing environment and human-friendly living spaces.

Since its founding in 2005, the non-profit foundation has been fostering the next generation of construction industry personnel – future painters and plasterers, aspiring architects, interior designers and building planners. The annual funding amount for scholarships, workshops, seminars and lecture events was raised to €900,000 and more than 50 projects could profit from sponsoring in 2018.

The two funding areas – architecture and the building trades – are treated equally. Many young craftsmen are successfully progressing up the Sto Foundation’s educational pyramid, from an apprenticeship to a university degree, or continue their education and training in one of the international exchange programs or practice-oriented projects – often while engaged in dialogues with architects from all over the world.

Architecture, interior design and building industry students have to prove in international summer schools that they can transfer their knowledge to real life situations. They are devoted to sustainable planning and building, and are working in the field with volunteers from different cultures.

These students find out first-hand from representatives of world-famous architecture offices how their role models think and work. As part of the “November Talks”, these architects present highly interesting expert lectures to an audience of thousands at six locations in Europe.

Pod heslem „Znalosti pomáhají“ se nadace Sto Foundation snaží formovat budoucnost skrze vzdělávání. Hlavní smysl nadace Sto Foundation navazuje na základní princip společnosti Sto SE & Co. KGaA „Stavět zodpovědně“ a usiluje o zvyšování povědomí o tom, jak je důležité navrhování našeho prostředí a obytných prostor vhodných pro lidi.

Od svého založení v roce 2005 se tato nezisková organizace stará o nastupující generaci pracovníků ve stavebním průmyslu – budoucí malíře a fasádníky, začínající architektky, interiérové designéry a projektanty. Každoroční finanční příspěvek na stipendia, workshopy, semináře a přednášky byl zvýšen na 900 000 eur a v roce 2018 získalo podporu více než 50 projektů.

K oběma podporovaným oblastem – architektuře a stavebnictví – přistupuje nadace stejně. Řada mladých řemeslníků úspěšně vystoupá po vzdělávací pyramidě nadace Sto Foundation od učňovské praxe až po vysokoškolský titul nebo pokračují ve vzdělávání v některém z mezinárodních výměnných programů či pracovních stáží – často ve spolupráci s architekty z celého světa.

Studenti architektury, interiérového designu a stavebnictví na mezinárodních letních školách dokazují, že své znalosti dokážou přenést do reálného života. Věnují se udržitelnému navrhování a výstavbě a pracují v terénu s dobrovolníky z různých kultur.

Tito studenti mají možnost na vlastní kůži zažít, jak přemýšlejí a pracují představitelé světoznámých architektonických studií. V rámci série November Talks tyto architekti prezentují zajímavé přednášky tisícům posluchačů na šesti místech v Evropě.

Faculty of Architecture CTU

Well-equipped for future challenges!
Dobře vybaveni pro budoucí výzvy!

The Faculty of Architecture at the Czech Technical University in Prague (FA CTU) is the most highly respected architecture school in the Czech Republic. We are focused on all of today's critical issues regarding architecture, cities and the environment. We welcome 350 new students each year into our architecture and urbanism, landscape architecture, and industrial design programs.

We offer access to the architectural profession in all EU member states in accordance with Directive 2005/36/EC of the European Parliament and of the Council on the Recognition of Professional Qualifications. Our students are proud to be part of international teams, events and research, winning several important awards. Our dedication to research, innovation, creativity and excellence ensures that our graduates are well-equipped for future challenges.

The new FA CTU building, designed by a leading Czech woman architect, houses four large lecture halls with state-of-the-art audio-visual technology, several fully-equipped study halls for seminars and teaching, design

studios with individual facilities for all students, IT labs, VR labs, 3D printing, laser and CNC cutting, as well as several exhibition spaces, an Archikafé and foyers in which students relax and socialize.

The Czech Technical University (CTU), with over 23.000 students, is an internationally recognized higher education and research university with more than 300 years of tradition and excellence. With over 32 study programs offered in English, one student out of twelve comes from abroad. The CTU campus hosts the National Technical Library as well as sport facilities, public parks, university canteens and affordable restaurants.

Prague is one of Europe's most beautiful cities, a metropolis founded in the 8th century AD, that has its historic center listed on the UNESCO Register of World Cultural and Natural Heritage. In addition, Prague is a very pleasant and safe city, with lower crime and lower living expenses than Paris or Berlin and its Vaclav Havel Airport serves over 220 destinations, including many low-cost links.

Fakulta architektury
 ČVUT společně s nadací
 Stoa-Siftung Vás srdečně
 zvou na první přednášku
 z listopadového cyklu.

**MARC
 URBARANI
 BAN
 INFRA511
 STRUCTURES**

Atelier Barani [FR]
www.atelierbarani.com

Přednášky se budou konat
 vždy v pondělí od **18.30 hod.**
 v přednáškové síni **155 Gebl**
 na Fakultě architektury,
 Thákurova 9, Praha 6 Dejvice

NOVISI
 VEMONS
 BER 2018
 TALKS

Bevk Perovic Arhitekti [SLO]
www.bevkperovic.com

**VASA1211
 CONPERO
 TEMPOVIČ
 RARY
 PRACTICE
 -GLOBAL
 PRACTICE**

Fakulta architektury ČVUT společně s nadací Stoa-Siftung
 Vás srdečně zvou na listopadový cyklus přednášek.
 Přednášky se budou konat vždy v pondělí od **18.30 hod.**
 v přednáškové síni **155 Gebl** na Fakultě architektury,
 Thákurova 9, Praha 6 Dejvice.

NOVISI
 VEMONS
 BER 2018
 TALKS

NO VISI
VEMONS
BER 2018
TALKS

DAY
BY MARIO
DAY: COREA
BUILDING
THE **1911**
CITY

Mario Corea
Arquitectura
[ES]
mariorcorea.com

Fakulta architektury
ČVUT společně s nadací
Stav-Stiftung Vísv srdečně
zvu na listopadový
cyklus přednášek.

Přednášky se budou konat
vždy v pondělí od 18.30 hod.
v přednáškové síni 155 Gečár
na Fakultě architektury,
Thakurova 9, Praha 6 Dejvice

AZC Atelier Zündel Cristea [FR]
www.zundelcristea.com

NO VISI
VEMONS
BER 2018
TALKS

GRÉGOIRE
FUNZÜNDEL
AND **2611**
SERIOUS
-TAKING
HAPPINESS
SERIOUSLY

Fakulta architektury
ČVUT společně s nadací
Stav-Stiftung Vísv srdečně
zvu na listopadový
cyklus přednášek.

Přednášky se budou konat
vždy v pondělí od 18.30 hod.
v přednáškové síni 155 Gečár
na Fakultě architektury,
Thakurova 9, Praha 6 Dejvice

The lecture cycle / Přednáškový cyklus

Curator / Kurátorka:

Irena Fialová

Cooperation / Spolupráce:

Uwe Koos

Lecturers / Přednášející:

Marc Barani

Vasa Perović

Mario Corea

Grégoire Zündel

Event manager / Koordinátorka:

Karolína Kripnerová

Public relations / Styk s veřejností:

Kateřina Rottová

Technical support / Technická podpora:

Veronika Kastlová

Organisation support / Organizační podpora:

Jarmila Vokounová, Helena Janů

Poster design / Autor plakátů:

Martin Král

Event photographer / Fotodokumentace:

Lubomír Kotek

The publication / Publikace

Editor / Editorka:

Veronika Kastlová

Text authors / Autoři textů:

Irena Fialová

Uwe Koos

Kateřina Rottová

Karolína Kripnerová

Hana Panochová

Klára Přikrylová

Graphic design and DTP / Grafika a DTP:

Alena Hyblerová

Translations / Překlad:

Tereza Fendrychová

Proofreading / Korektury:

Pavčina Zelníčková

CC škola jazyků, s. r. o.

Photo authors / Autoři fotografií:

Lubomír Kotek (4, 6, 8, 9, 11, 12, 19, 20, 27, 28, 35, 36, 42, 43),

Serge Demailly (14, 16, 17), Giselle Marino (30, 32, 33),

Pepo Segura (33), Sergio Grazia (40), Jiří Ryszawý (44),

Ivan Němec (45)

Printed by / Tisk:

Triangl, a.s.

Copyright ©

Fakulta architektury ČVUT & photo authors /

autoři fotografií

Publisher / Vydalo:

České vysoké učení technické v Praze, Fakulta architektury,

Praha 2019

www.fa.cvut.cz

ISBN: 978-80-01-06586-0

The lecture series
NOVEMBER TALKS – VISIONS
was held at the Faculty of
Architecture CTU in Prague in
November 2018. The lecture series
and this publication was produced
with the kind support of the
Sto Foundation.

Přednáškový cyklus
NOVEMBER TALKS – VISIONS
se konal na půdě Fakulty
architektury ČVUT v Praze
v listopadu roku 2018. Přednáškový
cyklus a tato publikace vznikly
za laskavé podpory nadace
Sto Foundation.

FACULTY
OF ARCHITECTURE
CTU IN PRAGUE

Sto Stiftung

9 788001 065860